



V letošním roce vyslala Česká republika na mistrovství světa IHF stopařů tři zástupce. Účastnil jsem se já se Cindy von Philippsdorf , jmenovec Tomáš s Armínem Hali Gali a Dana Králová s Ailou Kasurgis.



Cesta kolem tisíce kilometrů na místo závodu proběhla hladce, ubytování bylo vcelku dobré a počasí ve čtvrtek ještě přálo. V pátek ráno jsme si všichni lehce zatrénovali na terénu, který se nám zdál docela těžký, ale se slovy „těžko na cvičišti, lehký na bojišti“ jsme do toho šli.

Organizátor totiž ještě 14 dní před zahájením poslal informační mail, že má problémy se zajištěním různorodých terénů a že stopy budou položeny pravděpodobně na louce nebo na brány rozrušeném strništi.

Ze strniště jsem měl velké obavy. Naposledy jsem na něm šel ve Velké Bíteši. Cindy si tehdy kromě poháru za vítězství odnesla i šrámy na břicho a po této zkušenosti pomalu zalehávala předměty. Byl jsem rozhodnut, že na žádný závod s takovým terénem nenastoupím. Bohužel na MS se to nedá udělat. S napětím jsme tedy čekali, co na nás organizátor připravil.

Po tréninku, se kterým jsme byli všichni tři spokojeni jsme nechali „chlupaté závodníky“ odpočívat a vydali se poznávat okolní pamětihodnosti.

Navštívili jsme zámek Egeskov s krásnou zahradou a výstavou historických automobilů i jiných všelijakých technických zařízení.

Od vrtulníku, přes kočáry až po dětské hračky a výstavu panenek.

Venku začalo pěkně pršet a tak nám prohlídka exponátů pod střechou přišla vhod.



Večer bylo zahájení v cca 8 km vzdáleném sídle Hovawart klubu Dánska. Stále pršelo a začal zesilovat vítr.



V úvodu nás přivítal Steen Larsen a po krátkém představení zúčastněných zemí jsme přistoupili k losování skupin.

Tomáš si vylosoval skupinu „A“, já s Danou jsme si losli „B“.

Ještě nám byli představení rozhodčí a jeden z kladečů. Informace, že mezi nimi je jedna žena mě taky zrovna nepotěšila.

Domluvili jsme odjezd v sobotu ráno od hotelu a tím byl uvítací ceremoniál ukončen.

Ráno už nepršelo, ale vítr nabíral na síle. Po cca půlhodinovém zpoždění otevření restaurace na snídani jsme nakonec odjeli podle plánu na místo, kde se prováděla kontrola psů včetně krátkého povahového testu.

Bylo to na základně místního cvičáku, kde se po oba dny podával oběd a kde bylo i závěrečné vyhlášení výsledků.

Každé skupině byl přidělen doprovod a v 9:30 jsme vyjeli na stopy. První den byla stopa položená na nízko posečené louce. Tráva byla prorostlá suchými stébly a tak to bylo docela ostré. Já jsem si nelosoval – měl jsem ve skupině tři dámy a tak jsem po oba dny bral to, co na mě zbylo.



První den č.1. Vítr fučel, sluníčko svítilo, ale kladeč odvedl standardní práci. Cindy bohužel přešla druhý předmět a tak obdržela od docela přísného švédského rozhodčího 90 bodů.



Další, Finská závodnice z naší skupiny nezvládla nástrahy počasí a terénu. Skončila na druhém úseku s 15 body. Tomáš, který měl jít na stopu se po chvíli u nás objevil, že se jedna stopa u nich musela zrušit, neb kladeč si jí přešlapal a bude se dělat náhradní. On tedy šel až po obědě, cca půl hodiny po Daně. Dana vyrazila ve 13:30 s Ailou směrem k moři, udělala dva ostré lomy a pak zmizela za horizontem. Po 30 minutách se vynořila a po dalších deseti minutách stopu se 75 body dokončila.



Poslední závodnice z naší skupiny, švédka Carin Jonson, bojovala a s 86 body končila svoji první stopu.

Tomáš se s úsměvem vrátil k nám na stopu a hlásil 95 bodů - super výkon.

Po prvním dnu tedy z našich Tomáš druhý, já třetí a Dana šestá. Vypadalo to nadějně.

Nedělní, druhá stopa byla položena opravdu na cca 14 dní rozrušeném strništi, které několikrát zmoklo a zase uschlo. Vítr již nebyl tak extrémní jako v sobotu, ale stále byl hodně silný. Postupně se povrch pěkně vysušoval.

Tentokrát první stopu vylosovala Dana. Stopu šlapala dánská kladečka v kožených botách. Na terénu nezanechávala žádné stopy a Aila po pár metrech snažení bohužel skončila.

Další závodníci vypadávali na tomto terénu jeden po druhém. Ve druhé skupině šel těsně před obědem Tomáš s Armínem. Celá naše reprezentační skupina držela palce a bránila divákům, aby nerušili Armína v úvodu práce. Nášlap byl jen pár metrů od cesty. Armín vyrazil a pečlivě vypracoval stopu až do konce. Nenašel sice jeden předmět, ale na tomto

terénu a při těchto podmínkách převedl úžasný výkon, který rozhodčí ocenil 92 body – bedna byla jasná. Překonat ho mohla už jen německá závodnice (v sobotu 96) a teoreticky i já se Cindy.

Německá závodnice šla stopu ve 13:45 a já poslední z celého mistrovství ve 14:15.

Věřil jsem Cindy že to dá, nikdy nezklamala.

Přijel jsem na místo až 5 minut předem a koukal, kde je dánská rozhodčí.

Když jsem viděl, že se k nám blíží s dánskou kladečkou, bylo mi jasné, že to nebude snadné.

Cindy vyrazila na první úsek ve 14:15. Byl přímo proti větru a Cindy šla docela pěkně.

Předmět zalehla a po dalším úseku byl lom doleva. Stopy žádné vidět nebyly, ale tu a tam bylo strniště s malými zelenými výhonky. Na nich byl zřejmě zbytek pachu, který Cindy „sbírala“. Druhý úsek jsme šli snad 10 minut. Předmět opět označila.

Dostali jsme se na vrcholek terénu a tam už měla Cindy velké problémy. Bojovala jako lev. Nos přímo u země, prohledávala centimetr po centimetru.

Po nekonečných minutách, kdy už jsem vážně přemýšlel jestli jí sám neodvolám (připadalo mi, že má od strniště poraněný čumák) se zase rozešla a šla další úsek docela s jistotou.

Rozhodl jsem se ještě chvíli vydržet.

Po předmětu na třetím úseku jsem jí nechal cca 2 minuty odpočívat.

Na terénu nebylo vidět vůbec nic. Často se stopovačka zamotala do strniště.

Jednou jsem jí musel po dohodě s rozhodčím rozmotat.

Čas ubíhal a Cindy pořád neúnavně dřela. Normálně chodíme stopu IPO FH za 15-20 minut. Tentokrát jsme byli po 40 minutách na čtvrtém úseku.

Během dalších 5 minut jsme našli předmět na pátém úseku a vstupovali do šestého, předposledního úseku.

Podle pravidel zkušebního řádu rozhodčí v 15:00, po vypršení časového limitu, naši práci ukončila a zadala 55 bodů.

Cindy jsem moc pochválil a strašně ji obdivoval. To co předvedla mě i trochu dojalo. Je to neskutečná bojovnice.

Věřím, že i tentokrát by stopu došla. Po odměně jsem zjistil, že má poraněnou packu.

Druhý den už byla ale opět v pořádku a po odpočinku bude snad připravená zase na další závody. Poté co jsem došel, bylo jasné konečné pořadí.

Německá závodnice Astrid Nessler došla stopu na druhé straně silnice za 95 bodů a stala se mistryní světa.

Její kolegyně Uschi Heinrich došla druhý den stopu za 76 bodů a celkově obsadila třetí místo. Titul Vicemister patří Tomášovi Pospíšilovi s Armínem Hali Gali. Čtvrté místo a bramborová medaile patří mně se Cindy a sedmé místo obsadila Dana s Ailou.



Páté si odvezla švédská závodnice Carina Jonsson a šesté rakouský závodník Jacques Volkmar.

Na osmém a devátém místě skončili finské závodnice, Elina Virtanen a Nina Mattson.

Obě stopy došli jen tři závodníci.

Ještě jednou jim gratuluji.



Resultliste IHF TRACKING DOG WORLD CHAMPIONSHIP 2012

Name	Dog	Track Saturday	Track Sunday	Total	
1 Astrid Nessler Germany	Ninjo ex Mercator	96	96	191	V
2 Tomáš Pospíšil Czech Republic	Armín Hali Gali	95	92	187	SG
3 Uschi Heinrich Germany	Goya vom Knopfhof	80	78	158	BEFR
4 Miroslav Pospíšil Czech Republic	Ch, Ch.Tr. Cindy von Philippdorf	90	55	145	M
5 Carina Jonsson Sweden	Scanderna's Bosco	86	40	126	M
6 Jacques Volkmar Austria	Bianca du Clos Chalandré	53	40	93	M
7 Dana Králová Czech Republic	Aila Kasurgis	75	0	75	M
8 Elina Virtanen Finland	Gipstern Gunda	15	4	19	M
9 Nina Mattsson Finland	Kuonomäen Saksanpoika	4	13	17	M